

AKATALPA

Kasım 2012 - Sayı 155

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Kadir AYDEMİR

YENİ HAİKULAR

Ne çok konuştuk
Cırcırböceği-
Hep ben dinledim.
*

Sinsi kurbağa
Gökte kayan yıldızı
Sinek zanner.
*

Anlar deniz-
Bir martı çılgılığında
Ölüm nerede!
*

Kurumuş korkuluk
Her bulutta
Yağmur var sanır
*

Kar altında
Kökleri
Ayın da papatyanın da...
*

Seni düşününce
Parlıyor gözlerim
Yer değiştiriyor ay!
*

Çiçeklenmek ister
Bahçede kuruyan ağaç-
Her bayram!
*

Ne hatırlar o
Ne bir şeyi unuttur.
Denizin sesi-
*

Nerde ölecek
Bilir kuşlar-
Gün de biter deniz de.
*

Bahçede açan
Sabahsefası-
Neden güzelsin?
*

Rüzgârın ezdiği
Bir yaprakla gelir
Sonbahar.
*

Aynı yerde duruyor
Denize attığın taş
Çekip giden sensin.

Hüseyin ALEMDAR

UNUFAK ŞİİRLER

1
Aşk artık zül bana
ne abdalım ne cingân ne Neşet!

2
Ah! Kimse bilmez sarışın cumhuriyet içre
gülesmer öldüğüm kadımları--

3
Öl'm de bir yerde üç harfli *iyiniyet*
yıllar bir ömrün kan kadranıdır, kendine iyi bak,
ö, l, m harfleri arasına aşk gizlenmiş!

4
Suç yok günah da
Leylâ ile Mecnûn dâhil her şey bir kaza aslında.

5
Ah, ömrüm her bıçağa yenildi--
en keskini klaket bıçağı!

6
Ey aşk, bağışla!
Kalbine gözlerinden gidecektim ellerini seçtim
ellerin ki Nietzsche'ye rağmen
boşluğun basamakları.

7
Ah, lâl ve melûl insan cümlesi!

Fatih Akça, Necati Albayrak, Hüseyin Alemdar, Nilüfer Altunkaya, Suat Kemal Angı, Nihat Ateş, Kadir Aydemir, Onur Bayrakçeken, Nur Bilgin, Serdar Çakıcıoğlu, Ünsal Çankaya, Hakkı Çınar, Müslüm Çizmeci, M. Güner Demiray, Altan Doğan, Oresay Özgür Doğan, Orhan Emre, Mehmet Erikli, Seda Eriş, Mehmet Girgin, Niyazi Mete Gürkan, Evrim K..., Duygu Kankaytsın, İbrahim Oluklu, Yaprak Öz, Seher Özkök, Hüseyin Özmen, Türker Özşekerli, Onur Sakarya, E. Sema Sezen, Sıtkı Sıyrılmış, Ahmet Tahta, Turgut Tan, Şerif Temurtaş, Uluer Oksal Tiryaki, Enver Topaloğlu, Ece Ürkmez, Ali Varol, Hakan Yirik.

KUYTU ORMAN

Yaz kış dökülmeyen yeşil yaprak.
Kadife üstüne sırma gibi bir otlak.
Gizli bahçe, kuytu orman.

Çam iğnesi. İğne oyası dallar.
Fırdolayı çiçek. Ağyonca kaplı ağaç dipleri.
Bir cankuşu öter de öter gündüz vakti.
Kuytu ormanı gece sanar.

Yine de ışıklıdır. Parlar söner güneş,
gecede ateşböcekleri misal.
Gelin duvağı şelalesi,
dalların arasından ışık ışık çizgiler.
Çiçekler gelin alayı.

Gelin alayının başı papatyadır.
Şairin en sevdiği çiçek:
belinbebek,
topaçça,
gelin yemişi,
diğer adlarıdır.

Biz müziğiz,
diye cıvılda papatyalar
başlarını uzatıp ışığa.

Sürü sürü koşuşan çocuklar gibi
sözcükler uçuşur havada.
Otlara uzanır Şair. İzler onları, mutlu.

Yağmur yağdığında,
yüreğini serinletir. Dalar derin uykuya.
Bir çiçek bulmak için. Düşünde.
Daha önce hiç görülmemiş bir çiçek.
Daha önce hiç yazılmamış bir çiçek.

Uyanır.
Yağmur suyuyla, kırağıyla
doludur orman çiçeklerinin
çanak yaprakları.

Esinti. Rüzgâr başağı sallanır.
Çiçektozu yağmuru başlamıştır.
Benim adım İçtenlikle,
der bir şiir,
belli belirsiz fısıltıyla.
Üstü dallarla örtülü bir şiir.
Kelebek avcısı bir şiir.
Leyleği havada bir şiir.
Feleğinden çemberinden bir şiir.

Dolambaçlı bir yolla
varır Şair oraya. İçindeki ormana.
Konuşur gelin alayının başıyla:

“Şiirle ben nişanlıyız,
kırmızı ipliklerle bağlı parmaklarımız.”

NEDEN SİZ?

1.

Sokağın adı beni sersemletiyor. gölgenin maçunaların
kasaların geceyi karşıladığı ve bıçakların
saplı olduğu görünmez kapı.

öl
işaretleri

Yaşamı silmek için geçişir zaman
tanrı misafirleri. esin perisi. esnemek yok!
ocağın başında tutuşmak bir lades kemiğini

işaretleri
öl

2.

Oysa ben ihtiyarlardan korkarım.nedensiz iyi
olanlarından ve sevgi verenlerinden. ihtiyarların
dünyada değilmiş gibi gözleri. yolun kıyısına akan
maçunalardan daha fazla korkarım onlardan
sevginin ve şefkatin yola koyduğu
adımlarından.

*ah. nasıl bu kadar dakik
ve bu denli sersem olabiliyor insan
yetmez mi saf ölçü? Ortalama etek boyu. saati
sormasanız dahi. iki*

3.

Ey yüce sanat! Biz de esin perisini bekleriz. eşliğimizde
öl işaretleri

Türker ÖZŞEKERLİ

YENİ ŞÜKRAN OTELİ

unutmuşuz sararıp solmayı, çıraktan kaleleri
zamanı zerre ilgilendirmeyen meseleler bunlar
yastıkları şehirlerde öptüler
kasabalarda başladılar devirmeye şişeleri
ordan nasıl görüldüğünü bilmiyorum ama
kırmızı bir pelerin sapladılar omzuma
tuhaf alışkanlıklarım var sevişmeden öpemedim kimseyi

içime taşıdılar kaldığım aynılıkları
biraz dar ve uzunum anlayacağın
kısıktırak atladım boynuna, sınıksıkıyım şimdilerde
susma, eski denizlerin kıyıları sevinci
gölgende yavaşladım hep, ayaklarının otelinde
üstümüzde yol yok, kot yok, botoks yok
kimsenin deliğinde lüpürdeyen ortodoksluğumuz yok
hiç öyle sakladığım gibi değilim
eskiliğini köpürdüm, ayrı yıkadım boğulan atları
tanığımı olsun düğünler, tanığımı olsun kemeraltı
bekledim ahmakça, saatin tutkalı pilastığında

Duygu KANKAYTSIN

DURUM

gıcırdatarak gök merdivenini
soyunuruz yavaştan derin uykuya
bir yandan dökülür bardağa zaman
kimsesizlerin çatlağı şimdi yeryüzü

herkes bir boşluktu, irin dolu
çekip gitmek için kalkmak üzere
artık ne duyulur gök gürültüsünden başka
çok uzakta bekleyen yağmur
içimiz kendince bir dans
dışımız maske

Necati ALBAYRAK

DEPREM

ağlamaz artık
sallanmış ya beşiği
son kez bebeğin

selviden yansı
düşme üstüne dinmez
kalbin yangını

uğur böceğim
kundağına işlenmiş
uykuda gibi

tanrı aşkına
bir mavi boncuk mudur
boşlukta dünya

niçin göçmüşse
beğenmez mi yerini
kârgir binalar

neye benzerdi
olsaydı gölgesi şu
kırık sesimin

uzak komşular
aynı göçük altında
nasıl da yakın

van'da kedinin
farklı renkte gözleri
acılar ortak

dedem de öldü
ruhuysa ağır gelen
taştan küreye

yunus'tan milat
soğuk sular içinde
sönmedi ateş

Ünsal ÇANKAYA

NE KALDI

bağışladım herşeyi bedelsiz bağışladım
ne kaldı bilmiyorum içimde kinden yana
ya hiç barınmamıştı ya ben tanınmamıştım
ne kaldı bilmiyorum içimde bun'dan yana

unuttum kırılanı, sormadım döküleni
bilsen nasıl aradım her bırakıp gideni
incittikçe kanadım sevdanın kör dikenini
ne kaldı bilmiyorum içimde gülden yana

yeniden sevse dedim, güneş yeniden doğsa
her sabah ilk ışıkla dökülsem gündün yana
sevmedin, sevmedin yüreğim sanki korda
ne kaldı bilmiyorum içimde senden yana

gördüğüm an aklımda, sevdiğim gün aklımda
her gecemde sen oldun her günümün farkında
tomurcuktum soldurdun açamam yeni gonca
ne kaldı bilmiyorum içimde benden yana

uzak olsun dediğim mutsuzluklar bağrımda
biraz umut biraz düş yittim son uykularda
ne konuşacak hal var ne yaşanacak ömür
ne kaldı bilmiyorum içimde candan yana

Gebze, 15.3.2008

Sıtkı SIYRILMIŞ

BİR ANIRMA METODOLOJİSİ

Dikkat ölüm var!

Kartona suluboyadan bir ev lazım

Kırvatım yok
Neşesi alınanda pirinç levha
Dişleri yapboz hesabıyla epey bir paha
Keyfimin yerinde yükselen beton biloklar
Tokiden olma bir his
Uyandığında güneşi tersten almak

Çimento gırısı dişlerde sabah
Bagetlerin sarısında hüzün ve aşk
Tango bacak arası sıporu
Kıvrak ellerin ve ayakların
Koşup yetiş kursların çağırısına
Üç adımda bir

Ama bendeniz
Kartonun neme doymuş karnında
Suluboyadan bir ev istiyorum
O eve girip çıkmamak
Güneşten ve kederden azade

KÜL ve DANS: Morkide Bahçesinden Bilinç Odalarına

Oresay Özgür DOĞAN

küçük bir ölümlü simsiyah edasıyla / yanı başımızda milis ve oğul

usulca biçimlendirip çiçeğin rüzgârını / yaslandı gülünç masallara/ çok ve uz

Kıymetli okurlar, merhaba. Bu ay sizlere, “Güzellikler Kuyusu” bir dergiden söz edeceğim: Beş gün sonra yeni sayısı okuyucuyla buluşacak olan Morkide Şiir ve Kültür Dergisi’nden.

Öncelikle, orijinaliteyi okuma odamıza, dış bahçemize sunan, kuşku götürmez bir inançla şiire sevdalanan –ki şiir, şairin hayatını rahatsız edendir ve yalnızlaştıran.- genel yayın yönetmeni, editörü, emeğinin bekçisi Bay Z’ye; yayın kurulunda, edebi değeri yüksek yazımsal türleri büyük bir özenle seçen Bay Kırılmaç’a, Bay Zizek’e, Bay Kalipso’ya ve Bayan Menekşe’ye teşekkür ederim. Çok meşakkatli bir işi ustalıkla kotarmak, kolay olmasa gerek. Bu arada özel bir tebriği hak eden derginin eli ayağı genç dahi, sevgili Turna’yı da unutmayalım.

Evet, Morkide yine birbirini kısıktırarak düzeyde nitelikli ürünlerle dolup taşmış. Dergi ekinde ücretsiz verilen “Diyalektik Kuramların Kültürel Yüzü ve Şiir Gerçeği”, “Şiirde Empatik Yapılanma”, “Şiirsel Ziyafetlerde Dikkat Edilecek Görgü Kuralları” kitapçıkları ise şölene ayrı bir tat katıyor. Şimdiden, dergiyi okuyacak olanları kutluyorum, böylesine doğurgan ve becerikli bir gezintinin içinde yer alacakları için...

Hemen çoklu sayfalarıyla bir kitap oylumunda olan Morkide’nin kapağını açalım ve içeriği paylaşalım: Genel Sekreter Bay Teflon Tava, özellikle genç şair adaylarının dikkatini çekeceğine inandığım, “Belki Şiir Sevgisizliktir” hüznü başlığı ile gündemi meşgul edecek yazısında, şiir cemiyet hayatının kanayan bir sorununu, anlaşmalı yakın ilişkiler yumağının gafilane karanlık yüzünü ortaya çıkarıyor. O sevgisizlik ki, acımasızca dalgalar halinde yayılır. Şiirsel ilişkiler, sevgisizliğe mahkûm edilirse; yaratı, bencillikle hiçliğe bürünür.

Şair Aferist’in “Cennetlik Şiirler” başlıklı yazısı ise tekrar tekrar okunmaya değer incelikte. Zembereğinden boşalmış çıtkırıldım şiirsel oynaşmaların matematiksel yorumu, sıkı okuru derinden etkileyeceği benzer.

Gizli eleştirmen Bay Q bir kez daha eleştirel bilincin flamasını şiirin kulesine çekmiş. Şiir avluyu parsellemiş fırsat düşkününü kopyacı şairlerin; geleceği, okunmayan şiirle yapılandırmaya kalkan bohem dinazorların, gerçekte eskimeye yüz tutmuş karizmatik kişiliklerini parlatmaya çalışan eleştiri mantıklarının düzmece yapılanmasını öğrenmek isteyenler Morkide’ye ulaşmalı, diyorum.

Hatırlanır mı bilmem, eskiden gizlice komşu çocuklarıyla yollanan mektuplar vardı. Hani sarı yirmi beş kuruş ödüllü, genç kızların mektupları? Mektuplar ki suskun anların büyüğü, üstünde kocaman gölgeler ve yeşermeyen umutların sızısı. Ah, aşkların aşk gibi yaşanmadığı dönemler, sevmelerin kokusunun özgürce yayılmadığı saklı mektuplar... İşte şiire bulaşmış hemen herkesin bir parçası olan bu mektuplar, şair Bay AB’nin şimdiden ödülünü boynuna asmış özlem yazısında dile geliyor. Buyurun tadımlık bir paragraf: “Ah dağılır, bütün gitmeler, ayrılıklar ve ölümler. Parçalanır dört bir yan. Bulaşır ezgisi yanmaların, kıraç bir coğrafyadır yalnızlık. Kapanır kapılar.” Sevgili okurlar, sırf bu yazı için Morkide’nin sayfalarını çevirelim, diyorum.

Bilmem yazmaya gerek var mı? Bay Nohut bu sayıda da şiirsel olay ve olguların aklımıza gelmeyen yönlerini açığa çıkarmaktan usanmıyor. Kötü alışkanlıkların uygarlığı yıkacağını söyleyen şairimizin, uyma davranışının üç farklı sürecini, şiirsel birlik ve beraberlik çerçevesinde irdeleyen yazısı, insanı düşündürüyor. Ayrıca okuyucunun, yazıda muhteşem bir devinimle işlenen, “şiirsel ödüllerin, şairin vicdan gelişmesine yaptığı etki”yi de ilginç bulacaklarına inanıyorum, Usuna sağlık Nohut hocam.

Şair Tavus Kuşu ise Bay Nohut’a nazire edercesine önemli başka bir konuyu gözlerimizin önüne sermiş: “Şiir Üzerine Nominatif Tespitler” başlıklı yazısının satır başı notları ise şöyle: “Zaman değişiklik ister, zamana istediği değişikliği vermezsek, tek düze olup çıkarız. Okur, şiiri yönlendirir. Şiir bir kimliktir, nüfus cüzdanıdır. Şiirin, türküleri vardır... İmge, algı kalıpcısıdır... Hem, şiir duymakla da ilgili bir şeydir. Gördüğünü aynı zamanda duyacaksınız... Okuyucudan korkun, çünkü o, şiirden anlam çıkarma ustasıdır...”

Morkide, albenisi sıcacık zenginliklerle de yetinmemiş. Usta eleştirmen ve analizci Bay Anka ile okuyucuyu neo-poetik bir kuyuya atmaya niyetlenmiş. Bay Anka, bize, şiirde dil yanlışları, anlamın yüzeyselliği, tekrarların şiirsel müzikteki önemi, ters yüz edilmiş dizelerin sezgisel anatomisi üzerine birikimli bir yazı hazırlamış.

Olgun şair Bay Yeni Hüzün ise, “Bir Yas Zamanı”nda, küseğin bir boşluğun fotoğrafını çekmiş. “Dün akşam bir şair öldü, ışığın ölü noktasında, bir pazar yeri kalabalığının tam ortasında, nedensiz alışverişlerin altında ıslanırken. Ve tutuk ve durgun bir anlamın kimliğinde oynayarak.” diyerek, okuyucunun yüreğine şiirsel bir düğüm atmış.

“Şiirsel Öyküde, Örgü ve İmgeleştirme” konusunu ise genç şair Sarışın Kedi yazmış. Dikkatinizi çekerim: Sarışın Kedi yakın bir gelecekte çok güzel yerlere gelecek, gözü pek yeteneğini yanında gezdiren bir şair o.

Benim de naçizane bir denemem ile yine şiirin bir şiirimin yer aldığı Morkide’imiz -Ki burada Bay Z’ye bir kez daha teşekkür ediyorum.- Genç Şairler Bölümü’nü, Şair editör Pelit ile başlatıyor. İşte güven veren dizeler: “ateşi sönmeyen keder içimde/ gözlerini yummuş titrek ses/ yağmurunu yağıdırıyor içinin bulutları/ rüzgârıyla kaçıp gizleniyor yalnızlık/ yitip gidenin gölgesi ışığı beklemiyor.”

AZ LEKELİ BALO

Ve herkes gitti...

Ben görmüşmüş müydüm neydim dilimde pus tadı
Varolduğunu anlamak korkunç bir travmadır oğlum
Şehirbomboş şehri, ip atlayan birkaç çocuktan başka
Kimse yok, bir de savaş aygıtları tiyatrosuna biletli
Yüzünü kapatan, hep suçlu, hem güçlü sevi arsızları
Dünyadaki en perişan klişe bu az lekeli balo
Güzü gözden düşürme, orada bir uydu var uzakta
O uydu elbette bizimdir, aşkın üç harfli bir piç olduğudur
Sabah sabah nereden ve nasıl doğduğudur karpuz
kabuğunun
Ah belinda! seni banyolarda sobelemek isterim

Ey fal sakızlarına fallar döktüren ilhami perisi
Beni yorgun ve terli ve yerli fırıncı ellerine bırakma
Şimdi bana kalkıp hoş desen gelir çoraplarını çalarım
Yakarım ulan bu kenti, kimse beni sevmiyor
Sahi niye sevmiyor olabilir, ayaklarım kokuyor olabilir
Dişimi iki haftada bir, ne bileyim, atletlerim sapsarı
İçimde himbil bir kedi dolaşiyor desem, şaşırma olabilir
Çünkü yalnızlık tıpkı senin benim gibi soluk alır verir
Sen oğlum hayatında dayamamışsın başını zamanın
namlusuna

Kenetlen ey arka dörtlü yabancı bir cisim kadar küfürüm
Jansınımmı elletmem, bu gökyüzünü size belletmem
Yaralıyüzün bacanağıyım, çok pis adam döverim
Sonra biri vardı, yaklaşık şu boylarda, pek bir yılışık
Sigaraya alışık bir maymundan tek farkım daha az
kıllıyım
Hem jilet çıktı mertlik bozuldu, kan ve arabesk, işte tüm
mesele bu
Hem dekart da kim oluyor, varım lan işte, acı çekiyorum
Onlar hani dünyayı becerdiğini sananlar var ya hani onlar
Büyük ofislerinde büyük planlar yapan kravatlı şişkolar
Bu dünyanın dümeni yok beyler, 21. yüzyıla hoş geldiniz

Ve siz de hoş geldiniz edip amca, şiirinizi kelinden
öperim
Çıkarın kâğıt kalemi bre zındıklar kazılı yapacağım
Kim en güzel kazırsa aşkını ağaca ona akordeon
takacağım
Sevişin, sevişin ey insanlık, bir ömür elizabetle geçmez
Biraz morfin doktor jekil, düşlerim fena halde sızlıyor
Kötü kötü bakıyor kuklalar, bu televizyonu en sonunda
kıracağım
Kin çok önemli bir öğündür, hadi sivil iktidarı
bombalayalım
Ve siz de hoş geldiniz mistir jim, kopuk bahçede güneşli
günleriniz
Anlamazlar ama hiç anlamazlar bir cardon neden ağlar

Morkide, taze âşıklara da melankolik bir sürpriz
hazırlamış ve “Aşk Islığı” ile aykırı şair M, sayının aşka
tırmanan merdivenlerini inşa etmiş. İşte duygunun tavan
yaptığı bir bölüm: “Ne akşamlar akşam, ne sevinçler
sevinç. Hüzünlü bir tebessüm ve garip bir sessizlik, hiç
yağmayan yağmur öncesi gibi sürer gider. Geride
yalnızlığa açılan kapılar kalır bir de yalnızlığa kapanan
kapılar. Düşünürsün, düşünürsün, kavuşmak neye yarar?
Oysa yitirilenler. Ayrılık zordur, dersin. Yürür gidersin.”

Derginin röportaj sayfaları ise şair Bay Kopuz’un yeni
şiir kitabı, “Çıtçıt” üzerine yapılan zevkli bir söyleşiyle
kaplanmış. Sevgili Kopuz, söyleşisinde: “Sıkı şiiri
korumak, vazgeçemeyeceğim bir çabadır. Şiir, içindeki
pası temizleyecektir. Ancak burada şiiri, dünyanın
yaşadığı gelişme ve değişmeden ayrı tutmak istemiyorum.
Çünkü şiir de değişimin içindedir ve değişimden iyi veya
kötü payına düşeni alacaktır.” diyor.

Şu an öykü severleri duyar gibiyim. Hemen yazayım:
Morkide yine öyküsüz kalmamış. Doyuruculuğunu, genç
öykücü, Kalender’in “Kendini beğenmek için başkalarını
beğenmeyen ve en az bir anısını hayalinde canlandırdığı
haliyle muhafaza etmeye çalışan taşralı bir şairin, anarşist
yaşamsal çıkmazlarını” anlattığı minik öyküsüyle
perçinlemiş.

Bay Devriye’nin hazırladığı dosya konusu: “Şiirde
Çağdaş Ölçüt ve Çağrışım” Kıymetli yazılarıyla katılanlar
ise, TY, KO, ZUL, YM, SS ve Şair B. İşte o bölümden,
Bay SS’ten estetik bir paragraf: “Zirdelilik bir aşama
olmuş. Uzman avcı şairlerin görüntüleri gelip geçiyor,
gözlerimin önünden. Bereketli olsun diye şiir-mağara
duvarlarına “av zamanı dizeleri” işleyen ihtiyar
büyücülere, kurumuş imge ikram ediyorlar.”

“Dergi Sözlüğü: Ayın Kavramları” bölümünde ise,
Deyişme, Dibâce, Döşeme, Dübeyt ve Eglog’a yer
verilmiş. Bu güzel sayının diğer şairleri ise, KT, YY, NB,
CS, ŞL ve Vİ.

Bu arada “Okuyucu Köşesinden” de bir küçük alıntı
yapmayı unutmayalım: Yazıcı şair aklını başına
toplamalı. Şiirsel yazı, gelişi güzel şeylerin şeysi değildir.
Kavramları yanlış kullanıp, anlamı örselemeyin. Bizi
okuduğumuza pişman etmeyin. Adamın kafasını
bozmayın!“

Sevgili okuyucular, sizlere bu ay her daim zevkle
okuduğum Morkide’nin yepyeni sayısını tanıtmaya
çalıştım, sevinç ve huzurla. Yazımı, Bay Z’den kalbimi
sarsan dizelerle, emeği geçenleri bir defa daha
selamlayarak bitirmek istiyorum: “renkler kalbinde
taşıyor yorgunluğunu/ beni değer bilgisine götür/
yaşanılacak zamanlar resimle/ ötesi de insan hali işte/
siyah kapanmasın kıvam/ öylece uyumsuz ilgiler
arasında/ biz ki suyun esiriyiz/ bir camın arkasında hiç
konuşmayan”

Evrım K...

BİR GÜN VE SEN

*(Olağanüstü İnsanlarla
Karşılaşmalar'a atıfla)*

**(Yine gitmek düştü yola...
Gözlerin kadar geçersen
Düş ardıma....)**

Bir gün gittin ya hani
Sen
Gittiğin sesin bir sonrası
Bir gün
Sandım ya ben
Sonra bir gün
Ve ertesi
Yoksa da
Sandım ya ben

Bir gün gitmiştin ya sen
Sesin de
Yoktu
Ertesiydi
Dün
Gün sandım sandım ya ben

Ve sen
Ben
Gittim
Bir gün...

22 Eylül 2012

Turgut TAN

SEVDİM

Çokça memnunum
Kendimle olduğum
Bu cumartesi akşamları,
Duygusallıkla, eçmişleri andığım
Yalnızlık ve sükûnetle.

Kimşe ilişmesin bu gece
Güzellikler yanımdaydı,
Küçük, sevimli çocuklarla
Birlikteymişcesine.

Tutuyorum bu kaydı;

Gökyüzünden bir yıldız kaydı
Heyecanlı,
Kısa sürdü izi
Yürüdüm aydınlık İstanbul, kimsesizlikte
Yaşamaya övgü, hak ediyor çünkü

Ömrüm
İyi oldu bu Dünya'yı gördüğüm

Orhan EMRE

YELKENLER FORA

karımın ela gözleri büründükçe uykuya
bir rüzgâr alır ellerim...

bu ummanın içinde kırkına dokunan
sakallarım: dört uzun cenaze ve bir düğün

karımın gamze açan yanakları: uzakta
bembeyaz bir liman

yanaştıkça... anlaşılmayacaksın ey aşk
dudaklarına karımın:
dalgaların paylaşılmayan yalnızlığı

çoğaltıyoruz... yelkenler fora suzidilara

Ahmet TAHTA

TE'VİL

1.
İçinde eskime olan adam
Gezdirir kendi cesedini karanlığında

Açar gömleğinin son düğmesini
Kalbinde bir uçurum
Dönülmüş bütün yolların hikâyesini
Anlatır yalanlarıyla

2.
Mahpus bir uygarlık kurar
Suya düşman bir bakışı
Büyütür durmadan
Bir yara açar alınının perçemine
Dökülür tuz, dökülür sim

Ve aşkın gizli yaralarından
Şarkısı söylenir de
Yanlı ş ve yanlı bir tarihle sorgular bizi
Soyunuk bir gerçek sayılırsa aşk
Gizeminden dem vurur
Ve demdedir şahmaran

Bir düşlem tarlasında
Büyütür kendi ekinini
Kendi kitabından parçalar okur
Ve zehir ve kinin
Ve gece yarılarında
Esrara ota ve bezginliğe
İşler durur ölümün alfabetesini

Zanlısıdır kendi cinayetinin...

Müslüm ÇİZMECİ

YAŞAMSÜSÜ

Mum yanıyor, akıyor bal ama değilim
bir köy kahvaltısı, okuma hevesi.
Din devlet işleri ve ben; içimiz boş
dışımız kilitli sandık

Yaşam alaylı bakıyordu duvarlarından
karalar bastı, göçtü göğsüm, kalakaldığım
kendine kafesim
Her pazar tezgâhlarda insan; etiket,
barkod; bilmem. Ne. Kimlik numarası
Sürümdük.

Mum andı; aktı, yalnız değilim
bir şehir sokağı ve çocuklar açtı
suçluydu üstelik kazasüydük!
Her bahar bir üniversiteden sırayla
sürüldük;
gülüyorduk tam ortasından bilmemkaçınıcı
cumhuriyet ve meclis; bembeyaz, c-4 misali
içimiz dışımız bir, fünüyle patlatıldık
ve mum söndü.

Kundaklanarak çıkarıldım doğumhaneden
bindirildiğim bir tekneyle tophaneden
boğazında yutkundum;

Ah İstanbul;
bir yudum su içindi her şey

Fatih AKÇA

YOL

suratı olmayan yol, yolcusuna ne verir
şimdi adımlarım yön­süz ve uykusuz
beşik gibi sallamış bıçağımı neni de neni
içim de çıplak çığlık ve kan merasimi
sanki bu yollarda kendisi hiç düşmemiş

şu ışıklar aslında yok oldukları yer bomboş
karanlık sular ve alarm sirenleri
bir kaçağı arıyorlar yolda, eşkali külhani
sanki ben tanıyorum da bana soruyor
bilmiyorum, yolda tanımaz aslında kardeş abisini

cebimde üç liram var, yol için çok, insanlık için az
ağzı sigara kokan kadınları öpesim var
yolda kimsesizlik gibi kötürüm bırakıyor insanı tütün
bir bardak çaya terk edeceğim Allah'ı ve yorgunum
yol bitmedikçe uzuyor insanın ayakları ve ayrılıkları

kamyon kamyon insan götürüyorlar önümden
beşik gibi sallamış bacaklarını sanki üstümden
sımsıkı kapalı yolda, çıplak dolaşan ben
tutup atmışım ölümü iki memesinden

Altan DOĞAN

KUŞ

kuş
resimlenemez
dünya
gözüyle

- taşar bütün renkler evren dışına

Mehmet GİRGİN

GÜZ BAKIŞI

Önce yıldızları vururum demiştim
Nedense yaktım günlüklerimi
Kırkkilise'de doğdu şiirlerim
Sonra rüyalarımı kökledim
Başka şeyler de oldu
Kuşatıldık yıldızlarla düşlerle
Bahçelerde dolaştık
Vurmadık yıldızları
Nefesimizi tuttuk
Kıyılarımız kendimizden çekildi
Soru işaretlerini ünledik
Camlardan baktık
Sarhoştuk kırıldık
Karadeniz'di
Rus dalgaları yüklüydü
Bende biriken Rus şairleriydi
Kirlenilmiş göçebe bir ruhum
Ağaçları kökledim
Kıkır kıkır kırlara gittim
Yol gösterdim
Yerli adımlarıyla yürüdüm
Kırk oluk oldum
Şehirler yıkılmaya başladı
Kaldırımlardan başladık sökmeye
Aşkını kırılmaları
Geriye çekilmeler
Ruhuna kavuşmalar
Hüznüne sarılmalar
Sonsuz akışlar
Tanrıya yaklaşmalar
Sessizce yıkıldı tanrılar
Kutsal kitaplar
Şamanlar
Sessiz kasabalar kazandım
Sessizliği kuşandım
Bir güz bakışıydım
Ermişin
İmgeler kazandım
Çağ ölecekti
Toplum sürüydü
Şaman hüzündü
Sonra yabancı peygamberler türedi
Yalan yalan yalan

Alaşehir, 2001

SÖZCÜKLERİN EFENDİSİ'NE MEKTUPLAR - 6

Nilüfer ALTUNKAYA

Bazen güncelerimin de mektuplarımın da güncel olandan ne kadar soyutlanmış olduğunu fark edince, bunun bir savunma biçimi olduğunu düşünüyorum. İçinde olduğumuz an, hiç kuşkusuz başka anlarla biçimlenmekte ve biz, zamanın akışını geçmişten geleceğe doğru kurgulanmış bir yaşam biçimiyle somutlaştırmaktayız. Aslında içinde olduğumuz an, aynı zamanda sonsuzla da eş değer olamaz mı? Yaşanmış olan bir zaman diliminden yaşanacak olan zaman dilimlerini çoğaltabiliyoruz. Ve belki de şairler zamana hükmedebilmek konusunda da son derece güçlü bir duyumsallığa sahip.

Zamanı anlamak, insana yaşamın gelip geçiciliğiyle ilgili bir boşunluk duygusu yaşatırken, kendini anlamak ise bilinci aşan bir gizeme dokunur gibi zamansızlıkla donatıyor insanı.

Ülkemizde ve bize yakın coğrafyalarda ölüm haberlerinin sıradanlaştığı öyle günlerden geçiyoruz ki; bazen sözcükler yetersiz kalıyor. Bütün bu olan bitenlerden sorumlu olduğumuz bilinciyle, kendi mutluluğumuzu, yaşamsal önceliklerimizi koruma gayretimiz arasında gürültülü bir boşluk duyumsuyorum. İçimizde yalınayak dolaşan çocukluğumuzdan kalma sevinçler ve dışımızdan gelebilecek kötü olasılıklara karşı giyinmek zorunda kaldığımız zırhlarımız arasında salınan bir boşluk bu.

Bazen çağın bize sunduğu iletişim olanakları arttıkça daha da yalnızlaştığımızı düşünüyorum. Çünkü insanın doğası gereği yaşaması gereken insani iletişim ve paylaşımlar çağın çarkları arasında öğütülüyor. Bir insanın gözlerinin içine bakarak konuşmak... En güzel iletişim bu değil midir? Biz, yüz yüze paylaşımlarla yaşanan anların değerini bilmek ve manevi değerlerle kurduğumuz dünyalarımızı korumak adına biraz daha şanslı bir kuşağız bence. Bunu gençlikten kopuk bir bencilik ya da hoşgörüsüzlük içeren bir umarsızlıkla söylemiyorum. Kuşaklar arası bir kıyaslama yapıyorum elimde olmadan. Ve belki de ürküyorum bu kargaşadan.

Çünkü gittikçe olmadığımız yalnızca öyle göründüğümüz bir bilinçle kuşatıyoruz. Sartre'a göre insan, kendi yazgısını kendisi yazdığı için özgür ve bir duruma bağlı eylemlerine yön veren bir bilinç olarak da sorumluluk sahibidir. Ama bu özgürlük bir varoluşsal özlem gibi tortulaşmış duygu durumları arasında bulanıklaşmış bir özgürlüğe dönüşüyor gittikçe. Seçimlerimizle toplum ya da genel olarak toplumsal süreç tarafından belirlenmiş adımlar atmamak içinimizde çığ bir tat bırakıyor.

Belki de bu yüzden bunca ölüm, bunca yalnızlık, yaşanmışlıkların telaşı ve ertelenenlerin yükü altında bir türlü başlayamadım bu kez mektubuma... İçimdeki gürültüyü sana ulaştırırken bana ait ezgilere dönüştüremeyeceğimi düşünerek susma isteğiyle dolu bekledim. Günler kışı getiriyorken... Geceler uzuyorken... Ve beklemek, zamanın yüreğimizde, yüzümüzde, bakışlarımızda, dokunuşumuzda, bütün duyumsayışlarımızda bıraktığı izlere dönüşüyorken...

Mektubum geciktikçe işte bütün bu iletişim yolları içinde mektubun ne kadar gerçek bir yolculuk sağladığını düşündüm. Bu yolculuk, hem insanın kendine doğru yola çıkışını hem de mektubun yazıldığı kişiye bu yolla yaklaşmasını barındırıyor. Bu da kuşkusuz kurgusal bir metin kaleme almaktan çok daha etkili bir arınma sağlıyor.

Bugün Orhan Kemal'in Bursa Cezaevi'nden çıktıktan sonra Adana'ya, evine dönünce, Nâzım Hikmet'e yazdığı mektupları okurken gözlerim doldu. Üstelik kalabalık bir ortamdaydım. Onları gizlemek yerine tadını çıkardım gözyaşlarımın...

Mademki Nurer Uğurlu'nun *Orhan Kemal'in İkbâl Kahvesi* adlı kitabını uzatıp, okumanı istediğim yerleri göstererek seninle bu duygularımı paylaşamıyorum, ben de neden bu kadar duygulandığımı anlamam için 29.9.1943 tarihli birmektuptan bazı bölümler yazıyorum sana...

"Bugün şimdi, şu anda, şu satırları yazarken, evde, evin damındayım. Önümde Adana'nın en işlek caddesi. Yollar dehşetli kalabalık. Hava müthiş sıcak. Ama bildiğin gibi değil. Hani elli ikinci koğuştta en sıcak ayların, tahtakurusu dolu, insanı boğan geceleri vardır; aynen öyle.

(...)

Evet, memleketimde, bir zamanlar dehşetli sevdiğim arkadaşlarımın kokladığı havayı koklar gibi, kelepçesiz bir hürriyetle kokluyor, önümden akan insan seline bakıyorum.

Kimler ve neler geçiyor! Tesadüf, en sevdiğim, vaktiyle en çok şakalaştığım ve sohbetlerinden en hoşlandığım birkaç sabık dost geçiyor. Ufak bir işaret, hafif bir çağırış onları bana baktırmaya kâfi. Fakat, fakat üstadım hayır. Olmadı, olmayacak. (...) Eskiye nazaran herhalde müthiş bir farkla yükselmiş bir izzeti nefis, bir gurur, bir "aranılmayan insanların" küskünlüğü içinde bütün bu hay huydan, bütün bu bir alay eski dost gurubundan kaçıyorum. Emin ol, senin yokluğunu müthiş bir yara acısıyla içimde taşıyorum ve uzun seneler taşıyacağım. Sen yalnız imanlı bir sanatkar değil, hepsinden daha fazla insandın, dostun."

İşte böyle büyük sanatçıların mektuplarını okumak hiç de azımsanmayacak ve başka türlü edinilemeyecek bir görgü de sağlıyor insana.

Elbette çağın getirdiği yenilikleri dışlayacak ve böylesi bir tutuculukla eskiye koşacak değiliz. Ama üzülmek elimde değil. Okumayı en çok sevdiğim ve edebiyata dâhil olduğunu düşündüğüm bir tür yok oluyor. Bir zorunluluk olarak benimsemek durumundayız bunu. Öyle ama mektubun yaşamımızdan böylesine dönüşsüz çıkışı, daktilonun tarihe karışmasına benzer bir durum değil.

Biz artık el yazısını yitiren yazarlar ya da şairlere dönüşüyoruz. Bu kayboluşun gölgesi nasıl düşüyor yazdıklarımıza hiç düşündün mü? Bu çağ yaşamımızdaki insanlara verdiğimiz emeği de azaltmaya başlıyor, kolay ve hızlı olan, yüzeysel ve somut yararlarla bağdaşarak belirliyor iletişim biçimlerimizi.

Çok çığ çağ...

Bir yangın yerinde kendi canını kurtarma telaşında kadar yakınınız.

EVDE

Uzayın bittiği masanın örtüsünde,
çiçekler açıyor gece gece.
Açılışın sesi yok, kumaşın da.
Ne de kitabın anlaşılır bir tümcesi.
Demek ki, çiçekleri açtıran,
kapatan bilgisi hissedişin,
gözyaşı şişesini ve defteri,
taklit edilemez mucizesiyle dilin.

Koku duyum yok!
Çiçek açarken kanayan tomurcuklar var.
Ve açılıştta, zamanın çizgi çizgi kırılışı.

Ah!
Aslında her şey ışıkmiş!
Olanaklı bir uzaklığın pençesinde yanıp sönen.
Göze düşen ve gözden düşmeyi bekleyen.
Kırmızı bir yıldız gibi.

Bu bolluk içinde arka sokakların çılgınlığını
duymamak adına alış veriş merkezlerinde peşin fiyatına
yapılan taksitler kadar bölünmekteyiz rollerimize.

İyilik, salt iyilik olmaktan çıkmış durumda adeta.
İyilik yapmak bile, bir ibadet biçimi olarak ele alınmakta,
yardımseverlik dindarlıkla örtüştürülerek
nesnelleştirilmekte... Bunu ülkemizde son on yıllarda
yaşanan sosyal, siyasal, ekonomik gelişmelerin güncel
alışkanlıklara ve çağdaşlarımızın davranış, düşünüş
biçimlerine yansımaları gibi görmek gerekiyor sanırım.

Küçük mutlulukların verdiği o iç huzuru, büyük düşler
uğruna harcamak ne acı!

Çok çığ çağ...

Sistem, insanlığın bilim gibi, sanat gibi varoluş
serüvenlerinin en anlamlı birikimlerini, parayla
ölçülebilecek bir dönüşümden geçirebilmek adına bilim
insanlarını ve sanatçıları yoksunlaştırıyor.

Halkları bir yandan kendi kültürüne, diline
yabancılaştırıyor, bir yandan da bunu duyumsatarak
dinsel, etnik ayrılıkları pekiştiriyor.

Her şey hızla tüketiliyor. Değer yargıları hızla
değişiyor. Bir post-modernleşme sürecinin sanal
savrukluğu içinde herkes kimsesizleşiyor.

Şiir adına söylenecek ne çok şey olduğunu bilerek,
bazen susmanın da gerekliliğine inanarak anlamaya
çalışıyorum, bütün bunları.

Evet, belki biraz karamsar yaklaşımlarla doldurdu bu
mektubumu ama en azından kendi adıma seninle
mektuplaşmanın güzelliğini de daha belirgin kıldı, bu
düşünceler.

İşte bu yüzden daha bir umutla sarılmalıyız
kalemimize. Ve şairlerin, bize bıraktıkları o güzelim
şiiirle:

“Gözlerinin dalışı bile çok çığ, çünkü—
Çünkü hançer nakışlarda bu çılgın çağrı,
Bu çürük iplik, bu ensiz atkı,
Bizim!”
Behçet Necatigil – “Kilim”.

KARARTILAR KAPILAR VE KOLLARI

kapının arkasına astığımız kanlı gömleklerimizdir zaman
şimdi hangi suda kocayacağız
nasıl toplayacak kadınlar çocuklarını sokaktan

ne tez geldiler

patiklere annem seslerini işliyordu
kırlangıçtı yuvasındaydı gözlerimi büyüten
tarla vardı bir de yol şimdi
kim ne ara döktüyse taşlarını

oradan mı geldiler

buca kanı tutar mıymış pamuk
illetli diyor annem
hangi suya basacağız şimdi toprağı
gideyim analığımı alıp nereye
gücenığim artık toprağa
bebekliğini bildiğim ölüleri çürütüyor

sezmedim bile gelişlerini

madem diyordum akşamı kovmaya bağırişiyor kırlangıç
kalırımburda
zaten gitmek hep uzağa düşüyor
aşklar var mutlak ısıtır kapıların kolunu
birgün birinden geçerim

şimdi gözlerim gücenikliği yaşamdan kalmanın
inanmanın dili sarkmış kapılardan geçmeye
gene de sırtlanıp kalkıyorum ölümü
bir kırık daha kaçıyor bakışlarıma

Sinop, Ağustos 2012

Hüseyin ÖZMEN

YASASIZ

üçe bölelim hadi zeytini
yiyelim defnesiz yağsız
esmermekarası
su başında
tasasız

dağçileği toplayalım üç öğün
yolunmadan dikenlere
bulalım gizli geçitleri
dolaşalım dağ bayır
sopasız

kuralım üç salıncak
dallardan saçak maçak
ninnilesin koyak rüzgârı
bulutlar üstü olalım
denizler altı
yahasız

ESTETİK SÜREKLİLİK VEYA YUSUF ALPER'İN BİR ŞİİRİ

İbrahim OLUKLU

Üzerinde duracağımız şiiri şöyle Yusuf Alper'in:

BANA HAYATI ANLAT

Upuzun zaman oldu kendimle konuşmadım
Baş başa verip tartmadım hayatı
Yürüdüm mü koştum mu
Erik ağacının kışın çiçek açması
Kanlı bir gömleğin kuyuda eskimesi

İki yar arasında kaygan
Buzlu bir yol muymuş düşe kalka
Yorgun akşamları koynunda ağırlayan
Hayat bu yaşadım mı yordum mu
Genç şairin neden kendini boğduğunu

Üzülüm yıllarca çok yıllarca üzülüm
Göğekinler gibi kendini biçip gider
YeseninMayakovski Can Nilgün İlhami
JozefSilvia Kaan Soysal ve Zafer
Hangi fırtına orağı elinize verdi; biçti

Oysa Ece daha dün pirifani göçüp gitti
Enis çok yaşayacak, Beşir Fuad acısıyla
"Bir torba kemik kalıncaya kadar"
Ölüp dirilsek de her gün yeniden
Anka küllerimizden doğar

Anlat demeyin kendini öldürmeyi
Nasıl anlatılır bir düğüm karanfil boynunda
Sevgili balkonunda yağlı kurşunlar
Bir jiletin bilekte sınav vermesi
Nasıl anlatılır çakılan kuş betona

İnsan bazen uçurum başındadır
Kimi zaman ipin ucunda
Ama sonsuzdan gelip sonsuza giden
Bir virgül olsun olmak varsa
H hayatın bağrındadır

Bana hayatı anlat birlikte yaşamayı

(*Giderim Giderim Dünya Yuvarlak (Bütün Şiirleri)*,
Şiirden Yayıncılık, Eylül 2008, s. 287-288)

Bir alıntı da Nâzım Hikmet'in Kuvâyi Milliye'sinin 8.
Bap'ından

"Saat beşe on var.
Kırk dakika sonra şafak
sökecek.
"Korkma sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak".
Tınaztepe'ye karşı Kômürtepe güneyinde,
On beşinci Piyade Fırkası'ndan iki ihtiyat zabiti
Ve onların genci, uzunu,
Darülmuallimin mezunu

Nurettin Eşfak,

Mavzer tabancasının emniyetiyle oynayarak
konuşuyor:

-Bizim İstiklâl Marşı'nda aksıyan bir taraf var,
bilmem ki nasıl anlatsam,

Âkif, inanmış adam,
fakat onun, ben,
inandıklarının hepsine inanmıyorum.
Meselâ, bakın:
"Gelecektir sana vaadettiği günler Hakkın."
Hayır,
gelecek günler için
gökten ayet inmedi bize
Onu biz, kendimiz
vaadettik kendimize.
Bir şarkı istiyorum
zaferden sonrasına dair.
"Kim bilir belki yarın..."

(Nâzım Hikmet, *Kuvâyi Milliye*, Şiirler 3, Adam
Yayıncıları, 1987, s. 85-86)

Bu iki şiir arasında estetiksel bağlamda bir süreklilik var.
Gerçekçi estetiğin sürekliliği...

Nâzım Hikmet, şiirinde kendinden farklı olana, farklı
algılayana yöneliyor: "- Bizim İstiklâl Marşı'nda aksıyan bir
taraf var/ bilmem ki, nasıl anlatsam,"onu kavriyor: "Akif,
inanmış adam,"; ondan farklılaşan yanlarını ortaya koyuyor:
"fakat, onun, ben/ inandıklarının hepsine inanmıyorum.",
"Hayır./ gelecek günler için/ gökten ayet inmedi bize./ Onu
biz, kendimiz/ vaadettik kendimize." "Bir şarkı istiyorum/
zaferden sonrasına dair./ "Kim bilir belki yarın..." derken de
sözünü tırnak içine alarak farklı olanı atlamayarak onunla
kendi arasındaki buluşma noktasını anlatıyor.

Yusuf Alper'in şiirinde de böyle bir estetiksel kavrayış
var. O da kendi düşüncesinden farklı olana; intihara, intihar
edenlere yöneliyor; onu, onları kavriyor, adlar veriyor intihar
edenlerden; farklılaşan yanlarını, "Anlat demeyin kendini
öldürmeyi/ Nasıl anlatılır bir düğüm karanfil boynunda/
Sevgili balkonunda yağlı kurşunlar/ Bir jiletin bilekte sınav
vermesi/ Nasıl anlatılır çakılan kuş betona" diyerek ortaya
koyuyor. Farklılaşan bakışında yaşamın ortaklaştığımız yanı
var: "İnsan bazen uçurum başındadır/ Kimi zaman ipin
ucunda/ Ama sonsuzdan gelip sonsuza gidişin/ Bir virgülü
olmak varsa/ Hayatın bağrındadır// Bana hayatı anlat birlikte
yaşamayı".

Yusuf Alper, bu estetiksel kavrayışın sürekliliği içinde,
yaşamla intihar arasında şiirsel bir gerilim kuruyor. Bu
gerilimi gündelik dilin olanaklarıyla da besleyerek şiire
çekiyor: "Upuzun zaman oldu kendimle konuşmadım", "Erik
ağacının kışın çiçek açması", "İnsan bazen uçurumun
başındadır".

Bu gerilimi tarihsel bilgi de, içinde olduğumuz zamanın
bilgisi de besliyor. "Yesenin, Mayakovski, Jozef, Silvia"
adları tarihsel bilginin besleyiciliğini; "Soysal Ekinci, Nilgün
Marmara, Kaan İnce" adları da içinde olduğumuz zamanın
besleyiciliğini taşıyor. Bu bilgi daha da yakına getiriliyor ve
orada da Ece Ayhan'la Enis Batur'un adları veriliyor.

Yusuf Alper, "Upuzun zaman oldu kendimle
konuşmadım" dediği yerde, diğer bir deyişle şiirin ilk iki
bölümünde kendisiyle bir hesaplaşmaya giriyor. O bölümleri
"Hayat bu yaşadım mı yordum mu/ Genç şairin neden
kendini boğduğunu" dizeleriyle tamamlıyor. Alper, buradan
sonra hesaplaşma perspektifini içsel konumuna, algısına
değil dış dünyaya yöneliyor. İçsel konumunu, algısını
öncelemiyor, "kendini öldürmeyi" önceliyor. Yukarıda
sözünü ettiğim estetik tercih yol gösteriyor Alper'e. Hem
içsel hâller hem de öncelenen dış dünyanın hâlleriyle yol
alıyor şiir. Varılan son noktada dış dünya tercihi var: "Bana
hayatı anlat birlikte yaşamayı".

Başka dünya görüşlerini, başka estetik tercihleri
reddetmeyen bir dünya görüşü, bir estetik tercih...

Nur BİLGİN

SON 10 YILIN EN SOĞUK KIŞ'I

ve soğuktur,küflüdür,kıştır bu mevsim
yorganlar bile ısıtmaz bu soğukta
bir battaniye şart!
bir de parmak uçlarıyla boğumları arasındaki dünyanın

sonra kış biter
beyaz tişörtlü yaz'lar gelir
ben
ayakkabılarım elimde
yürürüm bütün mevsimleri baştan başa
parmaklarını yüzümde gezdirirsin
bütün tavşanlar sevinir.

Niyazi Mete GÜRGAN

KUMRULAR

Kaybettiğim zamanların şahidi,
diliniz olsa da konuşsanız kumrular
hani o başımızdadınmeyen fırtınalar
korku dolu bakışlarınızda kim bilir
neleri saklar.
Uyku düşmez gecelerde gözlerim
ne yağmuru ne yıldızları arar,
her sabah penceremde kumrular
o içli o dertli sesleriyle kim bilir
hangi şarkıları çalar.
Bir parça kırıntı gibi aranıza
yüreğimparça parça serpilmiş,
yüreğime dokunmayın kumrular,
içindegarip ve kimsesiz kalmış
umutlarım yatar.
Ele gelmez kanatlarınıza taşıyın beni
çıkardıklarınıza çınar ağaçlarının
birsiyah çizgi dursun boynumda
griliğimize bakıp da içlensin
ağlasın bulutlar.
Çökünce akşamın gamlı gölgeleri
niye gelir peşimizden ızdıraplar,
hastalıklı gibi kendi peşinde
neden dönüp durmaz geceleri
bitmeyen dakikalar.
Çıkamaz sokaklarımda bulun
yitirdiğimdüşlerin failini,
söyleyinçağlar mı yeniden
içimde kurumuş ırmaklar
ve geriye bakmayı akıl eder mi
uzaklarasaklanmış zamanlar?
Ben anlayamadım dipsizliğini
sinesine yuvarlandığım
kaybolduğumbu kuyunun,
barisiz söyleyin bana
siz anlatın kumrular.

Çankırı, 28.09.2012

Ali VAROL

MANZARALAR

her adımında kaldırımlar öksürüyor
bir bulut ölüyor ellerimin arasından kayarak
ben eski adam değilim belki bu yüzden
selamımı almıyor trafik levhaları

ne çok adamlar görüyorum bakışları italik
harplerden yeni çıkmış sanki kadınlar
boyunlarındaki gerdanlık bir mezarlık
sonra ardı sıra çocuk çığlıkları

uzun bir yoldayım velhasıl yüzüm varsıl
bugün güzel bir kuşun kanadında konaklayacağım
sayacağım avuçlarına bir bir yıldızları
ah ah ki arkamda taşların susuşları

kollarımda dolu yol yorgunlukları
öznesi değilim artık bu kokuşmuşlukların
yol verin bir başıboş dağa gideceğim
ardımda kalacak yaşamın cam kırıkları

Hakan YİRİK

ELMA YARASI

yüzümdeki kalabalığa çıktım bugün
saça sakala karıştım çözülmedim
şık bir ara pasıyla kalbimi attım sana
bir kadının ofsayda yakalanmasını yazdı tarih
hızla yuvarlandım her şeye doğru
karsız bir çığ nasıl yuvarlanırsa
delinmedi hiçbir ağ, değil mi ki
birdir kaderi insanla balığın şu dünyada

temize çektim bugün kendimi
okudum unuttum sonra ezberledim
ama susup pusuyorum bir şeyleri
bir müzik öğretmenininin akort tutması diye
kulağımı çektiği şımarık çocuğum
ve senden kalma bir dilaltı jiletidir
kimi öpsem ağzımda bulduğum

indim bugün uçan halımdan
kendimi bıraktığım cami avlusu...
hint kumaşları ve *bulmak kaybetmektir*
üstsüz güneşlendi fiziki haritalarda istanbul
boğaz köprüsüne binmeyi bir türlü
beceremeyen acemi bir kovboyum

masalım dindi
gökten düşen beton elmalarım...
anne çıkarıp sok kalbine şu usturayı
tutuştur sonra elime
çok oldu tutmayalı
yüreğinden bir elma şekerini elimde

YÜZÜMDEKİ KUYU / METİN KAYGALAK

Sedar ERİŞ

Bingöl doğumlu şair Metin Kaygalak birinci baskısı 1998, ikinci baskısı 2004 yılında yapmış ilk şiir kitabı *Yüzümdeki Kuyu*(avesta yayınları) ile “*Annem Sose’ye kederi ve sözü için*” ithafıyla okuyucusunu birazdan etkisi altına alacağı ve hapsedeceği “keder, sır ve söz” den oluşan ablukanın sinyallerini verirken, içine doğduğu uygarlığın absorbe ettiği kültür örüntülerinden izleri şiirinde eritmeyi/mayalamayı başarmış diliyle Türk Şiirindeki yerinin özgüllüğünü genç yaşında kanıtlamıştır.

Eser, kitaba ismini veren *Yüzümdeki Kuyu* isimli uzun bir şiir ve *Mil Çekilmiş Sözler, Kül Sözler, Sose, Gül ve Kül* isimli dört şiirden mürekkep Siyah Şiirler isimli bölümden oluşmaktadır. Şairin susku ve acının eş zamanlı yaşadığı Doğu topraklarına bıraktığı yankısı, sözün secdesine daha varmadan hiçbir sesin olmadığı boşlukta, hiçlik duygusunun rükusunda çoğalırken, acı kaynaklı kederin yıkanan diliyse yaralı zamanın şiirini yazmaktadır. Bu şiir, suskun dillerin keder debisinden fıskırır adeta. Bu şiir kendini kendinde unutanların bıraktığı son kelamdır aslında.

Metin Kaygalak gnostik perdeden seslenir okuyucusuna, amacı tüm çıplaklığıyla yüzleşmektir bildikleriyle, insanlığa mal olmuş bilgiyi tartmaktır sezgi külçesinde. Başka bir deyişle bütün anlamlarından soymaktır bilineni, zanları. (“*uzak durdum bildiğim her şeyin bilinen/yüzüne.*”) Dağları ve suları unutup yeniden dönmesi suya ya da çırılçıplak bir üşümeyle kendisine bundandır şairin. Önce unutmak sonra bilinmezlik çölünün kumlarına uzanıp kaybetmek kendini. Ve unutuşun kayboluşa yönmesinin ardından gelen hikmet arayışı... Her şeyi yeniden yıkıp, yeniden öldürmenin sebep olduğu ruh tazyiki... Yeni bir keşif olmayan O büyük Sır’a dönüş... Ama *çocukluk* ufuktaki gözetleme kulesinden alegorik dansını sürdürür gizlice. Geri dönüşlerle kesintiye uğrayan bir yoldur Kaygalak şiirinin istikameti.

“dağları ve suları unutsam, dokunsam/şimdiki zamanına çocukluğumun./yeniden dönsem suya ya da çırılçıplak/bir üşümeyle kendime.unutsam sesimi/örneğin kırılmış onca şeyin hürmetine/sığınsam.sussam ve dinlesem o hikmeti,/çocukluğum olur bırakmaz beni, üşüdükçe/annem ve kandil.”

Duyusal olanın aldatıcılığı ve yarattığı hakikat imajının sahteliğinden arınmanın gerekliliğini şair “*ah, her şeyin kendinde bir sonbaharı var*” dizelerinde anlatır. Doğanın derisi aslında sonradan eklemelenen katmerli dokusuyla aldatıcılığının doruğundadır. Öyle ki sonbahar öze dönüştür ve oluşan yok oluşa geçişlerin yaşandığı bir dönemeçtir. Doğa başlangıçtaki halini alır bu mevsimde. Hiç olmadığı kadar yalın ve arınmıştır. Şair, bu dizeyle her şeyin kendini bulacağı, her şeyin ilk haline dönerek sadeleşip olduğu gibi görüneceği, başlangıçtaki ıssızlığıyla kalacağı durumuna vurgu yapar. Sözü geçen dizinin birkaç sayfa ardından “başla dönebilirim.yaradılışa.bütün/düşlerini bırakıp dünyanın.karanlıklardan/bir iz çıkarabilirim.”dizeleriyle şair yine aynı başlangıca dikkati çeker. Dolayısıyla *Yüzümdeki Kuyu*’da tekvin düşüncesinin belirgin bir yeri vardır. Bu düşünce şairi, “başlangıçtaki söz”e taşır. Şair sözün kutsiyetine duyduğu inancı “bütün Divan’larını/okudum Allah’m, kullarına söylediği/Divan’larını.”şeklinde dile getirir.

Dağların, suların, ölümün, sessizliğin ve gecenin düğümü tekrar atılmak üzere sık sık çözülür şiir boyunca. Doğanın her bir parçası kendini bulmak adına uzletileyle tanışır, böylece acının kaynağına giden yolu keşfettirir şair bize. Çünkü her şey gibi acının da kederin de anlaşılabilirlik kazanabilmesi için kökeniyle yüzleşmesi gerekir. *Yüzümdeki Kuyu* ağıda duran bir anlatı, hikâyesi olan bir susuş, beklentiyi lügatinden silmiş bir bekleyiştir özünde. Ya da hikâyesi olmayan bir hiçlik duygusuyla yazılmış Doğu’nun kendine kopuk dilinin tutamağı. Şair kendini sakladığı resimde fail ve meczup olarak suskun görüntüsünü kusar. Bundan sonra acının kendiliğidir bizi karşılayacak olan yine de.

Doğu mistisizminin tanıdık göstergelerini (muskalı adamlar, yaşlı tacirler, baharat ve kumaş yükünü sırtlamış kervanlar, remilci ve simyacilar, yorgun atlarıyla dönen dervişler,el yazmaları, seferiler, yol gösterici bilge kadınlar, zazaca dua eden anne, şeyhin eğilerek öpülen eteği, sihir, sır, meczup, sela sesi vs) bulmanın mümkün olduğu uzun şiir *Yüzümdeki Kuyu*, iç sözlerle/içe doğru okunması gereken monologlarla pekiştirilmiş bir kurguya sahiptir.

“...kimse beni yad etmiyor, kimse/beni yad etmiyor...”

“...kalbim acıt beni/kalbim acıt beni...”

“...biri dönüp dedi ki/bana: Rabbin meleklerinden hiçbir/şey umma. Rabbin meleklerinden/hiçbir şey umma...”

“...içimden bir ses; herkes/yadigârıdır kendinin, herkes yadigârıdır/kendinin”

“incit kendini abdal,incit kendini.”

Işığın kör olduğu yerde şair, başladıklarının ve bitirdiklerinin dökümünü yapar. Doğu’nun pusarik yüzü ifşalarla aydınlanır, ama yine de eksik kalır dil, gölgesini büyütemeyen kelimelerle baş başa bırakır şairi. Ayinlerde gizlilik, sözde mühür esastır.

“kimseye söyleyemem bu sandık/kimin,damarlarımda kopan apansız/kasırğa neden.puslu lambalardan/aşırıldığı gece,hangi saate ayarlı./sussam değişir mi Doğu’ nun/buzul çağı.hangi mavi korur/rengini, konuşsam.bak,boynumda/hala bir çingenenin üşüyen elleri./kim söyleyebilir bana/ah, unuttuğum çiçekleri.”

“...kimseye söyleyemem/ah, kimsesizliğimden.”

Çabayla sabırla bilinecek, açığa çıkacak sırlar olabileceği gibi, batini sırların da mevcudiyeti bizi sırların kademeliliği gerçeğine götürür. Doğu efsunuyla, taşıdığı o büyük sırrıyla acıyı bilir. Sır soğutur dilin korunu. Oysa sır oluşunu bulduğu an büyük bir ivedilikle boşanacaktır. Bunun bilincindedir şair, dolayısıyla tuncdan kelimeler arar, sözdeki mührün bozulmaması için. Bilir ki suya terk ettiği sözlerden hiçbir şey çıkmaz, bilir ki mürekkep(dilin kâğıda akması)tamamlar sustuklarını. Öyle ki bu susku katran dilsizliğe dönüşme tehlikesini de içinde barındırır. Dilin katmerleşmesi dilde hiçbir boşluğun olmadığına işaret eder. Bilinebileceklerin sınırına işaret eder. Şair dilin mührünü çözme çabası içinde olduğunu şu dizeleriyle anlatır:

“durmadan kanatıp durduğum sır,/meleğin kederine incindiğim söz, kime/kırılsam eksilir gece, eksilir dil”

Kendisikle yapılan bir söyleşide şiirde ruhuna leke olmayı yakıştırdığını söyleyen Metin Kaygalak, “başından beri bildiğim, kendime ve herkese aşına olan her şeyi kırmak isterim” diyerek devam ediyor sözlerine. Bu paradigmanın yansısını bu yazı boyunca adı geçen eseri *Yüzümdeki Kuyu*’da bulmak pekâlâ mümkündür.

“uzak durdum bildiğim her şeyin bilinen yüzüne.küstüm,geçtiğim köprülerin altındaki derin sulara.yolgöstericilere sordum, bilge kadınlara.dönüp dediler ki bana:herkes bir çilingirdir aslında,

ondan dışarı.tespîh tespîh geçer oldu
zaman, zaman zaman içinde.herkes,
içinden geçer bir hayatı,döner insan,
kendi olur.”

Öyle bir bilinç ki, kendine has deneyimi/yaşantı parçasını/duygulanımı bütün bir insanlığa mal etmek acizliğinden kendini bütünüyle alıkoymuş, bilakis insanlığın ortak deneyimini/yaşantısını/duygulanımını korkusuzca şiirlerinde deklare etmeyi bilmiş. Bilici görüşüyle, kutsal metinleri anıştıran söylemiyle şair, işin aslı kendi çölünde kaybolup sırta varan şiirin peşindedir. Başka bir deyişle acıyan suyun, üşüyen ateşin pençesinde bir şiirin takipçisidir. Daha ne kadar yol gideceğini bilmediği yaralı zamanın izindeki şiiri sürer Metin Kaygalak. Herkesin tıkalı kulağını, uyku sersemi gözlerini sırta eğilen şiirinin gücüyle açarak Sur’a üfleyen İsrail’in edasıyla dirimden yoksun bedenleri canlandıracak son çığlığın habercisidir şair. Ya da herkesin kalbine döndüğü zamanlarda yalnızlık risalesini okuyan bir mürit...

“kime dönsem herkes bir perdeyle kapanır
gecesine.ne kadar gideceğimi bilemediğim
yol.güneşin daha ne kadar kararacağını,
vazgeçilmez kılanı ve vazgeçileni.anlamış
değilim hangi buğulu aynayla bakıyor hayat
hayata.giderek bir hiçlik oluyorken her şeyin,
gördüm herkesin bir yalnızlık olduğunu.
söyledim ağulu ilahisini yalnızlığım.”

Metin Kaygalak, Kürt asıllı ama şiirlerini Türkçe yazan kendi deyişleriyle iki “ölümcül kimliğe” bir arada sahip şairlerimizden biri. Şiir dilinin kendisini içine doğduğu kültürel aidiyetinden yazınsal olarak koparmış olsa da bunun ruhsal açıdan da mümkün olmayacağını dillendiriyor bir söyleşisinde. Bilindiği gibi Doğu coğrafyası zengin bir etnik ve dini yapıyı içerisinde barındırır. Şair, bu farklı kültürel ve dini dokuyu ruhunun derinliklerinde harmanlayarak mürekkebine akıtmıştır. Özellikle Yüzümdeki Kuyu isimli eserini üç sacayağı üstüne kurmuştur: kayboluş, unutulmuş ve yeniden doğuş(hakikat). Kırbaçladığı kibrini bu seferi yolculukta yanına almayan şair, iman-şüphe, şüphe-varlık, varlık-yokluk arasındaki diyalektik ilişkiden beslenerek tanrısal buyruğa uzanmıştır.

Metin Kaygalak tragedyaya ve ağıta yakın duran şiir anlayışıyla Türk Şiirinin olanaklarını zenginleştiren bir duruşa sahip. Küçük İskender, Şiirideğnek isimli yazısında (Varlık Dergisi Sayı:1090) Yüzümdeki Kuyu’nun gelecekte bu türden yapılacak bir çalışma için yol gösterici olduğunu vurgular:

“İleride bir destan ya da tragedyaya yazabilir Metin Kaygalak; çünkü Yüzümdeki Kuyu bunun rehberliğini yapmaya soyunmuş gibi. Uzun bir monolog olarak okunan kitap, hüznü bir kahramanın son perde de, son dakikalarda attığı bir tirat havasında. Sanki boğucu, ama değil. Sanki bunaltıcı ama değil. Sanki hayal ama değil. Sanki hakikat ama değil.”

Kitapta, *Yüzümdeki Kuyu* isimli uzun şiirin dışında kalan kısmı içerleyen şiirler *Siyah Şiirler* adı altında toplanmıştır “mil çekilmiş sözler” bölümü yirmi kısa şiirden oluşmakta olup, ilk bölümdeki kitaba da ismini veren uzun şiir Yüzümdeki Kuyu’yu tamamlar niteliktedir. Meşakkatli bir arayışın sonunda (kayıpların ve unutulmuş ardından) gelenekle olan bağımlı güçlendirmek istercesine dilin ve sözün mühürlü kapısını zorluyor. Sığındığı her kapıdan ya da bildiği her dilden kovulan bir günahkâr gibi hem kendi gövdesine yetim olduğunun farkına varır bu sayede şair hem de aşklara. Oysa dilin de hakkı vardır insan üzerinde. Dilin kefarecini susarak ödeyen insanoğlu o vakit yeryüzü ve gökyüzünün kulakları sağır eden gürültüsünü dinleyecektir.

Mehmet ERİKLİ

İŞİT

İşittim
Neyi bilemeyeceğimi
Oyuldum bir de
Kendimden öte ne kadar evham varsa
Benden içeri
Bir de ah etmek var sonunda
Doğumun başı bunu fısıldar
Duydum konuşmazdan evvel için sızlamasını
Ah!
Son gelmeden çekilir
İlmi yok bunun
Dedimse de ben bana anlatamadı
İşittim
Hiçbir şeyi
“Ah” ın da sonu var
Uçurum
Ya da
Yeni bir rüyasızlık
Bunu kimse hayra yoramaz.

Hakkı ÇINAR

SÖYLE BANA ŞİMDİ

söyle bana şimdi sen annem kadar sevgilim
kötülük yanım, ve sonsuzluğum, nedir erdem
bu sessizliğin uzamında, kırılmaz mı ışık

kötümser yanım tenindeki anne kokusu, ve ten
altından çıkacak kadar süzölmeli, çıkacak kanla
yazılmış o eski ahit, senle o mu yazmıştır bunu
söyle şimdi, sessizliği nerden tanırsın, ve elbette beni

“artık unutulabilirim
alıntılardan ibaret
şu imalı hayatımı
sığındığım bu son burçta
yakabilirim kendimi
kaybolduğum ve tuttuğum
bu en son işaretle.”

On bir bölümlük *Kül Sözler*’de sözün bir yandan günahkâr diğer yandan kanayan aynasından yansıyanlar ustalıklarla anlatılmıştır

Altı kısımdan oluşma *Sose*, içindeki ağlama duvarında sözü sinayan annenin feryadını dillendirir.

On sekiz parçada yazılmış/tamamlanmış *Gül ve Kül* ise “kederden bildim her şeyi/toprağın/ve gülün ahı/kederden” diyen şairin varlık-yokluk seyrüseferinden her şeyin sözden ibaret olduğu gerçeğiyle döndüğü, sığınmasında, sığınmanın da aynı ben olduğunu ayımsadığı haliyle bu kitabın bir şairin ilk kitabından beklenmeyen birikim ve iç görüyle yazılmış olduğu gerçeğine götürmekle birlikte dillerarası ve metinlerarasılığın postmodern yüzüyle tanıştıran şiir okuyucularını.

TOKYO TIŞÖRTÜ

asfalta bak.

yol ve surat çizgilerine basarak eve dönen
kadınsız erkeklerin
kesik bileklerine düşen
kanlı şeritlerden nefret eden kadın
siluetleriyle süslü
ölü martıları
göreceksin!

kırık el,ten taşıyor
yorgun et tamamlıyor;
o konteynırlara bakma oğlum!
duvarlarına bak!

tükendi rota!
inşaatlarda
apartmanlarda
kuyruklar var
apartmanlarda
nizami fauller var
odana dön radyona davran
bir dağın kendisine değil
anlamına yaslan.

patlak lastiklere
sigara paketlerine
vajinalara
memelere
göt deliklerine
mor suratlarla
morg derinliklerine
doğru açılan
sıvasız evlerin içinden
geçerek
tenha arazilere dökülen
bu keskin raylar

bizi ikiye bölecek!

asfalta bak.
iyi üzül;
yorgun banliyö
hiçbir binaya çarpmadı
kadın indi
kadın beni görmeyecekti.
sessizlik.
ve gece eşittir
hüzün
antidepresanlar
ve orgazmlar;
herkes için birer fırsat eşitsizliği, →

HER DAĞIN DERDİ KENDİNE

acı / içine akar ırmağın
kozak patladı kaşlarımda
kör olası dağlar

her dağın çiçeği kendine
burgaçlanır yağmurda ellerin
eksilir mahsulden mahsule
çiğ bulaşır yapraklarıma

her dağ kendi umuduna
offf desem yıkılır (mı)

hüznün çığlığdır gece
uçurumlarda açan karanfil
fotoğrafları adresimdir

erkenci sehere
vurdu suretin

her dağın derdi kendine
eşkalim bültenlerde

haziran 2012

herkes için birer kesici alet
ve birer iç organ meselesi

yazık ki biletim ve istikrarım yok
tatildeyim

tokyoya gitmeliydim
orada köpek eti yiyip
tişörtüme japon diliyle yazdırmalıydım:
kör bu yüzyılın mevsimleri'
sağır yüzyılın kedileri:

-köpekler tokyoya!
-köpekler tokyoya!

köpekler tokyoda değil
şimdilik değil.
henüz değil

asfalta bak!

gecenin içinden geçemeyen
ölü kedilerin
yüzülmüş derileriyle süslü
o kanlı bariyerleri
göreceksin!

Seher ÖZKÖK

ZAMAN'A ve TANPINAR'A

Ben gördüm
Hiçbir şeye benzemiyor zaman
Kırılan kâselerde bildim eşyayı
Kanla içime sindim

Benzemiyor zaman yeşil vazosuna örneğin annemizin
İçinde hiç çiçek bulunmayan
Ya da tozu alınmamış sehpalarda gizlenmiyor yalnızlık
Zamana öykünürken
Ben gördüm halılar uçmuyor saate aralıklarla bakınca
Ya da akrep yelkovanı kovmuyor diyarından
Ben gördüm
Her şey yerli yerinde
Eşya ve kadın özellikle

Perdelerde salınıyor kimsizlik
Kapanmıyor
Işık bir katil evet
Sonra biteviye yıkıyor çamaşır
Söküyor derisini mekânın
Kirlili olma korkusu
O anda bir bayanın eline düşüyor

Duvarlar tene saplanıyor
Kapanıyor odalar bizliğe
Zaman hiçbir şeye benzemiyor
Ben gördüm aynalar gözümde eriyor

Onur BAYRAKÇEKEN

BİZİM ŞEHRİMİZ

damla'ya

yine şehrimizdeyiz rüyalarımızda büyüttüğümüz
sokak başları bizim tanılaştığımız karargâhlarımız
sanki bütün dünya bizim sevgimizle dönüyor
biz olmasak yapraklar düşmeyecek
yağmurlar yağmayacak
insanlar gülmeyecek
senin gözlerin olmasa
bizim öpüşmemiz olmasa
her taraf bataklığa bürünecek

yine şehrimizdeyiz ve sarılmak ne güzel
birazdan müttefik bir rüzgâr sevgimizi harlayacak
hayallerimiz duman duman yükselecek göğe
yıldızlardan fakirlik toplayacağız ve onur ve mutluluk
bizim kavgamız sevişen bakışlarımız artık
çünkü sevmeyi haykırmanın en insani yoludur bu
çünkü sevmek işte insanın dünyaya aramağınadır

yine şehrimizdeyiz sevda türküleriyle titrettiğimiz
şimdi bir öpüşsek kim bilir nasıl şiirler yazılacak

İstanbul, 27 Ağustos 2012

Serdar ÇAKICIOĞLU

VODVİL

üç savaşı anlattı babam
derin yarıkları geçtim sonra
limon korulukları
bu mağara flora

atmacanın kuyruğunda
uyudum bilmem
zülüflü bir kın
bir vodvil

taze kar örtüsü ve sararmış otlar
bileğimde saatin kurgusu
duvarlarına yazdığım
ilkel bir ayın

M. Güner DEMİRAY

PROMETHEUS

Bu şaşkınlık ne
Ne bu çöl suskunluğu
Akar mı ırmaklar tersine
Hiç baş eğer mi dağlar
Toz duman içinde bir atlı gibi
Prometheus var

Küf tutmuş kuşatmalardır
Zincir sarmalında kör yıllar
Yeter ki sen kaldır içindeki Perdeyi
Göreceksin
Her inişin çıkışında
Prometheus var

Kalanlar olsa da kopan çığlar altında
Çağın sırtı güneşlidir yine
Kalmaz çukurda us tohumları
Çünkü saatler ölümsüzlüğü çalar
Keskin kılıçlar çare değil
Prometheus var

Zamanın düşünce sarmaşığı
İç yolculuğunda uyanık bir göz
Dokun diri tellerine
İşte orda karanlığın ucunda
Işığa gebe
Prometheus var

Varsın dişlerini geçirsin panter
Yine yoğun sancılarla
Dal uzar, çiçek patlar
Önüne geçilemez aydınlığın
Bil ki gecenin gündüze evrildiği yerde
Prometheus var

MÜZİK DERSİ

Ağaç şarkı öğreniyor.

-Ağaca şarkıyı kim öğretiyor?

Gecenin sessizliğinde

Kayaları ve denizleri aşarak gelen

Rüzgâr mı?

Ağaç şarkı öğreniyor.

-Ağaca şarkıyı kim öğretiyor?

Gündüzün ve gökyüzünün yorgunluğu

Kanatlarında dinlenen

Kuşlar mı?

Ağaç şarkı öğreniyor.

-Ağaca şarkıyı kim öğretiyor?

Bir mevsim daha geçse kelebeğe merhaba diyecek

Yaprak mı?

Ağaç şarkı öğreniyor.

-Ağaca şarkıyı kim öğretiyor?

Kabuğunda gezinen tırtılı, kuşu, yaprağı okşayan

Dal mı?

Ağaç şarkı öğreniyor.

-Ağaca şarkıyı kim öğretiyor?

Gözlerini gözlerine ayna yapmak için

Ülkeler, yurtlar, kıtalar geçen

Bulutlar mı?

Ağaç şarkı öğreniyor.

-Ağaca şarkıyı kim öğretiyor?

Köklerinde kurak bir yazın kuruttuğu can yanarken

Suyunu veren

Toprak mı?

Ağaç şarkı öğreniyor.

-Ağaca şarkıyı kim öğretiyor?

Son türküsünü rüzgâra, kuşa, buluta, toprağa yakmış

Dalında sallanan ozan mı?

KARŞI DUALAR / II

düşleri olmaksızın

kim ne kadar uzağa gidebilir

bir çay bir çay daha

sigara içmiyorum

iyi ki içmiyorum ama

zoruma gidiyor

içmeyenlerin içenlere zulmü

başımı yukarı çeviriyorum işte

bulutlar gökdelenlerin namlusunun ucundan geçerken

artıyor kaygım

bir gün bu saldırgan uygarlık

paldır küldür üstümüze indirecek gökyüzünü

ruhum hiç içeri girmedi bu binadan

ancak ne kadar geciktirirsem de

masama dönmek zorundayım sonunda

yıllarca aynı oda

beton kutu

duvarların biçimini almaya karşı

gün boyu sözcük sağanağı altında

kalbimi temiz tutup

şiiirden siperlere çekiliyorum

umutsuzluk hakkı olmayan karamsarların

klavyelerin seccadesinde

tuşların tespihini çekerek mırıldandığı dua

bir ödül müdür

bitiyor mesai ve geçip güvelik bantlarını turnikeleri

her akşam

avucumda bir phoenix yumurtasıyla çıkıyorum sokağa

bu o

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara	Katkı Payı	: 25 TL.
Yayın Danışmanları	: İhsan Üren, Gültekin Emre, Serdar Ünver, Yalçın Oğuz.	Posta Çeki	: Ramis Dara adına açılmış 6025702 numaralı hesap.
Yayın Adresi	: İncirdibi Sok. Baysan Sitesi No 6 C Blok D. 7 Güzelyalı – BURSA	Banka hesabı	: Ramis Dara adına Finansbank Fomara Şubesindeki 21329696 numaralı hesap.
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Tülay Elal Muş (Barış Mah. Adalet Sok. Adaletkent Sitesi H Bl. D: 3 Nilüfer – BURSA)	Baskı	: Akın Erim Matb. Hocalizâde Cad. 7/27 Setbaşı – BURSA
Yazışma Adresi	: PK 68 16361 Ulucami – BURSA		
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 – 7685		
E- Posta	: akatalpa@hotmail.com		

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi *Akatalpa* (www.akatalpa.com), şair ve yazarlarının başışladıkları telifler, İhsan Üren'in ve başka bazı şiir dostlarının sürekli katkısıyla yayımlanmaktadır.

